

Jindřich Kulhavý: PROČ JE V PRAZE TAKOVÉ TICHŮ

- CZ24 News | 30. srpna 2021

ČESKO: Hlavní město České republiky bývalo vždy nejen kulturním a obchodním centrem dění v naší zemi, ale zároveň se v něm odehrávala většina podstatných událostí ovlivňujících celý stát. Z určitého pohledu je to logické, protože v Praze je největší koncentrace lidí, jsou v ní soustředěny podstatné státní instituce a úřady, nachází se v ní mnoho kulturních zařízení a řada sídel významných společností. Je tedy vcelku očekávané, že je centrem země a měla by mít výjimečné postavení, což v mnoha ohledech má. Nicméně...

Vždy, když bylo třeba, aby se nastartovaly určité změny, scházely se Václavském náměstí a dalších místech davy lidí. Pokud se vše sešlo, skončilo to nějakou tou defenestrací. Což nebyl úplně špatný nástroj. Vraťme se k současnosti, ta je pro nás aktuálnější. Události posledních měsíců a let jsou přímo předurčené k projevu občanské nespokojenosti. Politická elita si začala ze zákonů a Ústavy dělat trhací kalendář, a to napříč světem a obzvlášť v Evropské unii. Nechme svět být světem, může nám být vcelku jedno, zda li se Číňané cítí být nespokojeni, Bělorusům vadí li prezident či spíše vměšování cizích států a neziskovek do jejich věcí, důležité je, co se týká bezprostředně nás. A to je jak diktatura Bruselu, tak i chování našich politiků, médií a institucí.

Události spojené s covidem, Velkým resetem, migrací, genderem, ekonomikou a Green Dealem jsou naprosto alarmující, protože se k nim vážou další opatření a zákony, které při jejich schválení zlikvidují poslední zbytky demokracie a svobody. Evropská unie už hovoří úplně do všeho a vymýšlí stále více nařízení a opatření oklešťujících vše, co bylo doposud normální a fungující. Intervence nevolených úředníků s neomezenou mocí se týká tolika segmentů žití v EU, že si logicky uvažující člověk může hlavu ukroutit. Tyto zásahy nás ožebračují, omezují a začínají se dotýkat i tak dosud nedotknutelných institucí, jakými jsou rodina, soukromé vlastnictví, děti a zdraví. To už vůbec nehovoříme o svobodném pohybu, dopravě, vzdělání, hotovosti a všudypřítomné kontrole, což jsou další oblasti, do kterých je zasahováno a mají se postupně měnit k horšímu.

Z výše uvedeného vcelku logicky plyne, že nespokojenost občanů by se měla úměrně se zásahy do jejich života zvyšovat, což by za normálních okolností vedlo k projevům nespokojenosti. Bohužel nynější doba technologického boomu komunikačních zařízení zjednodušuje elitám a jimi vlastněným a zneužívaným médiím práci a rozsáhlá a agresivní propaganda rozděluje společnost na určité sociální bubliny. Díky tomu se nejsme schopni spojit a dát najevo svou nespokojenost, byť většina z nás má to své, co mu nevyhovuje. Můžeme pár věcí vyjmenovat. Součástí obrovských sporů jsou samozřejmě covid a vakcinace. Také nošení roušek a respirátorů. To je teď nejaktuálnější. Dále zda li být součástí EU či nikoliv. Nenávidět Rusko nebo v něm vidět bratrský slovanský stát? Vadí zrušení hotovosti či je to jedno? Akceptovat genderové změny nebo podporovat jen klasickou rodinu? Přijímat migranty nebo uzavřít hranice. Žít normálně nebo jezdit ve vysavačích? Babiš, Piráti, nebo cokoli jiného? To je jen lehký nástřel, přičemž každá část občanů má své odpovědi a priority, ovšem napříč společností můžete spadat do více skupin. Takže je roztržštěnost logická. V roce 1989 se řešilo pouze s komunisty nebo proti nim? A řešení bylo jednoduché. Václavák byl plný.

To se už nyní nestane. Samotní Pražané totiž už dávno nejsou jen Pražáci, je to složenina z místních a náplav. Přičemž rodilých Pražáků s dávnou spojitostí s metropolí ubývá, často slyšíte různé přízvuky, a dokonce cizí jazyky. Do města proudí řada lidí za prací a vzděláním, přičemž většina končí v kancelářích firem a státních úřadů. Vždyť i vedení města obsadila kupa venkovanů a

podle toho to také tak strašidelně vypadá. Víceméně absentují pracující v průmyslu, fabrikách a velkých dílnách, protože ty z Prahy zmizeli. Takže chybí velká skupina schopná se na pracovišti domluvit na účasti na demonstraci. Firmy soustředěné v Praze a okolí většinou žijí z existence EU a jejich vedení je prounijní, mezinárodní a proliberální, k čemuž vede podřízené. Státní úředníci jsou často lehkoživkové loajální k státu, který si je navíc ohlídá. Dále je v Praze řada umělců, kteří po vzoru hollywoodských kolegů vyznávají opět liberalismus, protože právě ten jim zajišťuje bezpracnější příjmy. Potřebují totiž granty, dotace, práci v reklamě. Drží tedy většinou basu s elitami, které je vzápětí za to platí.

Takže když to shrneme, v Praze chybí nespokojený proletariát, kancelářští jsou zvyklí poslouchat a bojí se o své místo, uvědomují si přetlak na trhu práce a drží „hubu a krok“. Od těch revoluční nálady neočekávejme. Lidí strachujících se o práci v době drahých hypoték a půjček, nesmyslných nájmů a extrémně vysokých nákladů na samotný život v Praze je ve městě plné proevropských či zahraničních institucí a firem více, než je zdravo. Ti do ulic nepůjdou, navíc jsou často natolik ovlivněni působením novodobých „politruků“ v práci, že nemají důvod protestovat. To samé platí pro studenty, nad nimiž bdí liberály zpracovaní pedagogové a neziskový sektor placený státem či zahraničními investory typu Sorose. Hra na krásnou a bezpečnou Evropskou unii je zpracovává stále intenzivněji. Z toho vyplývá, že Praha žije až na výjimky svůj život, a pokud se někde demonstruje, musí přijet normálně uvažující venkované zvyklí se porvat o lepší budoucnost. Právě ti jsou nadějí k zvratu současné situace u nás. Pražané už do ulic příliš nechodí, na to jsou morálně zkažení a zahledění sami do sebe. To je smutná realita dnešních dnů. Smutná až to bolí.

Autor: Jindřich Kulhavý